

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. július 7.
(csütörtök)

Földvári Tibor

AZ ÚR ERŐSEBB

Énekek: 89,1-7. 630

Alapige: 1Krónika 21,1; 7-19; 26-30; 22,1

Támada pedig a Sátán Izráel ellen, és felindítá Dávidot, hogy megszámlálja Izráelt. [...] Sőt az Istennek sem tetszék e dolog, melyért meg is veré Izráelt. Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkeztem, hogy ezt művelém: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem! Akkor szóla az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának, mondván: Eredj el, szólj Dávidnak ekképpen: Ezt mondja az Úr: Három dolgot teszek elődbe, válassz magadnak azok közül egyet, hogy azt cselekedjem veled. Elméne azért Gád próféta Dávidhoz, és monda néki: Ezt mondja az Úr: válassz magadnak! Vagy három eszten-deig való éhséget, vagy hogy három hónapig emésztessél ellenségeid által és a te ellenséged fegyvere legyen rajtad; vagy az Úr fegyvere és a döghalál három napig kegyetlenkedjék földedben és az Úr angyala pusztítson Izráel minden há-táraiban! Azért lássad most, mit feleljek annak, aki engem hozzád küldött. És monda Dávid Gádnak: Nagy az én szorongattatásom! Hadd essem inkább az Úr kezébe (mert igen nagy az ő irgalmassága) és ne essem emberek kezébe! Bocsáta azért az Úr döghalált Izráelre; és meghalának Izráel közül hetvenezeren. Bocsáta annakfelette angyalt az Úr Jeruzsálemre, hogy elpusztítaná azt. És mikor vágná a népet, meglátá az Úr és könyörüle az ő veszedelmökön; és mon-da a pusztító angyalnak: Elég immár, szünjél meg. Az Úrnak angyala pedig áll vala a Jebuzeus Ornánnak szérűjénél. Akkor Dávid felemelé az ő szemeit, és látá az Úr angyalát állani a föld és az ég között, kivont kardja a kezében, ame-lyet Jeruzsálem ellen emelt vala fel. Leesék azért Dávid és a vének is, zsákba öl-tözvén, az ő orcájokra. És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számlál-tattam-é meg a népet? Én vagyok, aki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? óh én Uram Istenem forduljon ellenem a te kezéd és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás. Akkor szóla az Úr angya-la Gádnak, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szérűjén. Felméne azért Dávid a Gád beszéde szerint, melyet az Úr nevében szólott vala. [...] És építe ott oltárt Dávid az Úr-

nak, és áldozék égő- és hálaáldozatokkal és segítségül hívá az Urat, aki meghallgatá őt, mennyből tüzet bocsátván az égőáldozat oltárára. És parancsola az Úr az angyalnak; és betevé az ő kardját hüvelyébe. Abban az időben, mikor látta Dávid, hogy az Úr őt meghallgatta a Jebuzeus Ornán szérűjén, áldozék ott. (Az Úr sátora pedig, amelyet csinált vala Mózes a pusztában, és az égőáldozat oltára is akkor Gibeon magaslatán vala. És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istent megengesztelje, mert igen megrettent volt az Úr angyalának kardjától.) Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, az ószövetségi néped a szent sátor, a templom közelében érezhette át a leginkább, milyen közel vagy te hozzájuk, és ők is énekelhették, hogy boldog nép lehetnek. Mi mennyivel inkább, amikor nem helytől függő az, hogy te ott vagy. Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében mégis minősítetten ezen a helyszínen is átélhetjük a te jelenléted örömet, csodáját. Hálásak vagyunk, hogy nem egyedül kell járnunk a hit útján, hanem együtt közösségben.

Köszönjük azt a titkot is, hogy az élet istentiszteletét élhetjük a munkahelyen, bárhol, ahol vagyunk. Hálásak vagyunk, Urunk, hogyha a mai napunkat is annak az örömeiben élhettük, hogy te vagy a mi Istenünk és hűséggel követhetünk. De áldunk, Urunk, azért is, hogy ha volt bukásunk, elesésünk, szabadításod bizonyos, a te bocsánatod valóságos. Áldunk, hogy az Úr Jézus ezért halt meg és ezért él és uralkodik mindörökké.

Kérünk téged, hogy a bibliai történetnek az üzenete ma is szólítson meg bennünket. Kegyelmed és áldásod kísérje a neszmélyi csendeshéten levő fiatalokat, a családos hetek résztvevőit. Köszönjük, Urunk, hogy vannak olyan csoportok, akik már csendeshét után lehetnek, vannak, akik készülnek.

Köszönjük, Urunk, hogy a pasaréti gyülekezet tagjaiként annyiszor átélhetjük ezt, hogy te szólsz, tanítasz, ezért is kértük, hogy most is tedd ezt, az Úr Jézusért.
Ámen.

Igehirdetés

A felolvasás során kihagyásokkal éltem, hogy így együtt hallhassuk, hogy az első versben a sátánról van szó, aztán a hetedikben az Úrral kapcsolatban, mint akinek nem tetszett, amit Dávid csinált. Fontossá lett, hogy a láthatatlan világ két hatalmasságának a személye így is egymás mellett szerepeljen. Mert a Krónikák 1. könyve 21. részében a kijelentés Dávid népszámlálása történetét leírva arra akarja a hangsúlyt helyezni, hogy az Úr hogyan győzi le a sátánt, hogyan végzi el azt az isteni tervét, amit még Mózesnek elmondott, Mózes által kijelentett a törvényben is, hogy egyszer majd eljön az az idő, amikor állandó helye lesz – ő így mondja: örökkévaló lakhelye lesz – az ő népe között. Ez a szó fizikai értelmében a salamoni templomépítéssel valósult meg. A Krónikák könyve egésze – emlékszünk – be akarja mutatni, hogy Isten hogyan készítette Dávid életén keresztül is ennek az ígéretnek a megvalósítását, hogy van templom, van hol áldozni, van hol tapasztalni az Úr kiengesztelését, szabadítását. A Krónikák könyve éppen ezért, amikor

a Dávid népszámlálását leírja, akkor a hangsúlyt nem arra akarja tenni, hogy Dávid miben vétkezett, hogyan, hanem arra, hogy Isten a Dávid vétke mögött levő gonosz, sátáni hatalommal szemben is hogyan adja a szabadítást.

Majd vizsgáljuk a Sámuel 2. könyve 24. részét is, ahol az Úrral indul a történet, de most nem arról lesz szó elsősorban, csak utalok rá, hanem erről az egyszerű igazságról. A Krónikák könyve egésze is, de minősítetten a 21. részben, ebben a történetben látszik az Úr hatalma, az ő szabadítása. Nem csak az adott helyzetben, hanem örökkévaló módon is, és így mindenképpen mutat az Úr Jézusra, és ez a szabadítás minősítetten is nemcsak a földön, hanem a láthatatlan világ részében is, hiszen a sátán nem lehet győztes, mert az Úr legyőzi. Dávid népszámlálása története vizsgálata során tehát először nézzük meg, hogy a sátán hogyan is támadott, hogyan leplezi le az Úr az ő gonoszságát, ezt rövidebben, aztán pedig, hogy Isten hogyan oldja meg az ő szabadítását a láthatatlan világban, illetve a láthatókra nézve Dávid életében is.

„Támada pedig a sátán Izrael ellen” – így kezdődik a bibliai történet. A megelőző részekben olvashattunk Dávidról. Leírja, hogy hogyan tette őt Isten naggyá, hatalmassá. A következő részekben pedig olvashatjuk majd, hogy Dávidot hogyan használja fel az Úr arra, hogy előkészítsen mindent a templomépítéshez, amit majd aztán Salamon elvégez. Nagyon fontos ez az üdvtörténeti, valamint kortörténeti háttér ebben a könyvben.

Emlékszünk, ezt a bibliai könyvet legelőször a babiloni fogságból hazatért zsidóság hallhatta, olvashatta. Számukra, akiknek már ott volt a templom, amit a fogság után Jézus születése előtt 516-ban fölépíthettek. Ott volt a templom, ott zajlott újra az istentisztelet, de az Úr nekik a sokféle lelki, testi teher és próba közepette emlékeztetőül ismét el akarta mondani a hangsúlyosabb történeteket, lásd ezt a történetet is. Be akarta mutatni, hogy ő milyen Isten. A fogság utáni zsidóságot is érte kőkeményen a sátáni támadás. Emlékszünk arra, hogy Ezsdrás és Nehémiás könyvében vagy Eszter könyvében milyen világpolitikai, külpolitikai, belpolitikai események történtek, meg kultuszi események, ahol mindig látszik a sátán támadása.

„Támada pedig a sátán Izrael ellen” – ez a mostani hívó népnek is, ha a Bibliát olvassa, teljesen természetesnek kell lenni, hiszen a sátán ilyen: támad. Jézus a kereszten egyszer s mindenkorra legyőzte, de a végső legyőzöttese ideje még nem jött el, hiszen az majd az Úr Jézus eljövetelekor lesz, amikor ő is vettetik a kárhozatba. Addig azonban a mi időnkben is támadhat a sátán. A sátán támadásának a tényét a láthatókra nézve abban mutatja be ez a történet, hogy Dávid dönt, Joáb, a hadvezére figyelmezteti, hogy király, ez bűn, de Dávid nem hajlandó változtatni a döntésén, és látjuk, hogy azért, mert felindította a sátán Dávidot. Úgy járt Dávid is, mint Péter, akire nézve az Úr Jézus azt mondta, hogy: ímé a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon mint a búzát, de én imádkoztam érted, hogy ha majd megtérsz, akkor a tanítványtársaidat erősítsed. Dávid számára is egy minősített kísértés és nagyon súlyosan elbukott. Hallottuk, ki is mondta: vétkeztem. Tehát tudatába került ennek a bűnnek. Először nem gondolta bűnnek, pedig a hadvezére figyelmeztette, hogy ez bűn, és mégis ragaszkodott az elgondolásához királyként, mert a sátán támadja az Úr népét, ezért támadja az Úr népe királyát.

Az a kifejezés van itt az ősi szövegben, hogy állni. Nagyon gyakran használt állítmány az ősi nyelven. Csak ha a sátánra vonatkozik, aki az Úr népével kapcsolatban csinál valamit, akkor az az állás, feláll, erősen feláll, erősen áll, felkél – ez a szó jelentése – nem semleges, oda kell tenni, hogy valaki ellen. A sátán tehát nem megy el szabadságra, vakáció idején is a pedagógusok, a diákok tapasztalhatják a sátán kísértését, ahogy az iskolában, a Balaton mellett is. A sátán támadja az Úr népét személyenként is és közösségeként is. S megtörténik, amikor úgy támad, hogy egyvalakit támad, és rajta keresztül a többieket. Itt elég, ha a királyt támadja, sikeres, ezért a nép is tapasztalja ennek a súlyos következményét. És nem kell szépitni a dolgokat, olvastam, hogy hetvenezer ember halt meg Dávid bűne miatt Izrael népe közül.

Nagyon súlyos volt tehát az a bűn, amit Dávid elkövetett. De a krónikás nem annyira Dávid bűne súlyát emeli ki – noha most én ezt tettem a magyarázat miatt –, hanem azt mondja: támadott a sátán. Ezt kell látni. Ilyen sokat nem is szabad a sátánról beszélni, mint amennyit én most beszéltem. Csak akkor legfeljebb, hogyha többet fogunk az Úrról beszélni. De ne felejtsük el, hogy amikor a Biblia sátánról beszél, soha nem önmagában teszi, hanem mindig megmutatja, hogy az Úr hogyan győzte le, most is. Jób esetében is, emlékezzünk, vagy Jézus megkísértése történeténél: támad a sátán, de a nálánál erősebb legyőzi. És ki a nálánál erősebb? Hát az Úr!

A Krónikák könyvének a hallgatása is beszédes. Sámuel 2. könyve 24. részében arról olvasunk, hogy a láthatatlan világban először az Úr indult és cselekedett valamit. Ez áll itt: „Ismét felgerjede az Úrnak haragja Izráel ellen, és felinegelte Dávidot ő ellenük, ezt mondván: Eredj el, számláld meg Izráelt és Júdat.” A látható világban Izrael népe ismét vétkezett, és ahogy a Bibliában más helyen is van erről szó, Isten ítéletének a része lesz az, amit itt most Dávid esetében így mond az ige a Sámuel könyvében: felingerelte Dávidot, hogy számlálja meg a népet. Vétkezett a nép, és az Úr ítéleteképpen felinegelte Dávidot. A Krónikák könyve ezt a mozzanatot nem említi – újra hadd mondjam –, hallgat. Több olyan rész van a Krónikák könyvében, ahol a Sámuel vagy a Királyok könyvében olvasunk, de a krónikás nem írja le, mert az Úr Lelke azt a részt nem akarja kiemelni, mert pontosan ezzel akar valamit nagyon hangsúlyozni.

A hallgatás mit emel ki, amikor a Krónikákat olvassuk? Támad a sátán, de mi tudjuk a Sámuel könyve alapján, hogy tulajdonképpen a sátán támadása is az Úr eszköze. Az Úr annyira fölötte van a gonosznak, mint teremtő Isten a gonosszá lett teremtményének, hogy ha kell, akkor eszközeképpen tudja használni. Számunkra nem könnyű üzenet talán, de ha a Bibliát olvassuk, mégis ezt látjuk, hogy Isten erősebb, mint a sátán, és akármit tesz a gonosz, végső soron mégis csak eszköze, kénytelen eszköze lenni az Úrnak. A hallgatás hangsúlya abban áll, hogy most nem is Izrael népe bűnét kell figyelniünk, ahogy mondtam, hogy nem is Dávid bűne a döntő, hanem hogy az Úr hogyan győzi le a sátánt.

Jellemző egyébként, hogy a Sámuel 2. könyve 24. része, ami ott a mi magyar fordítású Bibliánkban az utolsó rész a Sámuel 2. könyvében, hallgassuk meg, hogy mivel fejeződik be ez a történetleírás: „És oltárt épített ott Dávid az Úrnak, és áldozott egészen égő és hálaáldozattal; és megkegyelmezett az Úr a földnek, és meg-

szűnt a csapás Izráelben.” Vétkezett Izrael, és megszűnt a csapás Izraelen – ezzel fejeződik be a történet egésze, ez a keret és ez a hangsúlyos, mert megkegyelmezt az Úr. Ez a Sámuel könyve hangsúlya, az Úr szava ezen keresztül.

A krónikás mit emel ki? Már a fölolvadásból is hallhattuk, hogy nem ott fejeződik be a történet, hogy megkegyelmezt az Úr a népnek, hanem azzal fejeződött be, hogy Dávid áldoz, és aztán hallottuk a folytatást is, a 22. rész 1. versét elkezdtem olvasni, aztán folytathattam volna egészen a Krónikák 2. könyve első jónéhány részén keresztül, hogy templom fog épülni. Hallottunk itt a 21. rész végén a szent sátorról, meg arról az oltárról, amit Mózes idejében is használtak, de ezután jött az a 22. rész 1. versében, hallgassuk újra: „Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára.” Tehát nem az Izrael népe vétke és emiatt az Úr ítél és a sátán is eszköz és a nagy csapás a népen, hanem: támad a sátán, használhatja Dávidot ebben, Izrael népén ott az ítélet, az ítéletnek vége szakad azonban, de nincs vége a történetnek, mert templom épül, mert az Úr meg akarja mutatni, hogy a sátán nem lehet győztes.

Az Úr erősebb. A következmény a láthatók színterén a nép szenvedése, az ítéletnek bizonyos fokú végbemenetele, és ez nagyon fájó, és ott a nép szenvedése mögött a király bűne, de látjuk, hogy a láthatatlan valóság a háttérben leleplezi az igazi problémát, a sátánt, az ő gonoszágát, és ott van az Úr szabadítása. A láthatatlan szintéren az Úr úr, uralkodik, és még akkor is, amikor nagyon nehéz események történnek a bűn meg a bűn következménye miatt az ő népe vagy az ő szolgálja életében, akkor is az Úr az úr. Tehát a sátán támad gondolatnál, ha beszélni kell erről, mindig az Úrra tekintő hittel és a Krónikák ezt emeli ki.

Azzal kezdődött tehát ennek a könyvnek az 1. verse, hogy támadott a sátán, aztán hallottuk, „ez az Úr Istennek háza, az égőáldozat oltára Izrael számára”, aztán folytatja, hogy hogyan készül majd el a templom. A templomépítés miatt is hogyan mutatkozik meg az Úr személye, tette, a szabadításban, az ő ígérete szerinti, terve szerinti templomépítésben. Dávid népszámlálása története elég részletesen beszél erről is.

A folytatásban egy-egy szóra teszünk majd hangsúlyt, a teljesség igénye nélkül, mert gyakorlatilag minden versről lehetne külön beszélni az egész részben.

Ami engem is rögtön megragadott, hogy kétféle kifejezéssel is találkozunk az Úrra vonatkozóan: az Úr kifejezés többször, párszor viszont az Isten. 7-8., 17. és 30. versekben az Isten szerepel. „Sőt az Istennek sem tetszett e dolog, melyért meg is verte Izráelt.” „Monda pedig Dávid az Istennek: Igen vétkeztem, hogy ezt műveltem: most azért bocsásd meg a te szolgád vétkét, mert felette esztelenül cselekedtem!” 17.: „És monda Dávid az Istennek: Nemde nem én számláltattam-é meg a népet? Én vagyok, aki vétkeztem és igen gonoszul cselekedtem! De ez a nyáj mit tett? Óh én Uram Istenem...” Itt az Uram szó már megjelenik. „Óh én Uram Istenem, forduljon ellenem a te kezed és az én házam népe ellen, és ne legyen a te népeden a csapás.” 30.: „És Dávid nem mehetett fel oda, hogy az Istent megengesztelje, mert igen megrettent az Úr angyalának kardjától.”

Amikor az Isten szó szerepel a történetben, akkor ki akarja emelni – maga a szó is egyébként ezt a hangsúlyt hordozza az Úrra vonatkozóan –, hogy a teremtő, az alkotó, a gondoskodó Isten, aki szent, aki tiszta, az igazságos, tehát Isten

személyének a nagyságát, mindenható voltát, és az ő érzéseit, érzületét, döntését az ő szentségében, igazságában.

Amikor pedig az Úr kifejezés, ami sokkal gyakoribb ebben a részben, az az Isten-jellemzőhöz kapcsolódóan még hozzáveszi hangsúlyosan, hogy ez az Úr nagyon közel van, ez az Úr a szabadító Isten, ez az az Úr, aki Mózesnek azt mondta, emlékszünk, „vagyok, aki vagyok”, tehát a szövetségéhez hűséges Isten, a teremtő, alkotó, szent, igazságos, aki ott van az ő népével. Még akkor is ott van a népével, ha ítéli – látni kell a történetben. És olyan jó ezt mondani, hogy a történet legnagyobb részében így találkozunk az Úr személyével.

Ezzel nem lekicsinyelni akarom az Isten kifejezéssel leírt kijelentést, csak a hangsúlyt kiemelni, hogy amikor Dávid bűnéről van szó, bűnvallásáról, vagy amikor arról van szó, hogy nem mer odamenni valahova, mert az isteni szentségtől fél, akkor az Isten szó szerepelt. Amikor pedig be akarja mutatni, hogy ettől az Istentől nem kellene félni, akkor az Úr. Dávid is azért fél, mert vétkezett. És gondoljunk bele, amikor mi is esetleg elbukunk, akkor szégyellünk az Úr elé menni. Nem tudom, voltunk-e már úgy, hogy nem mertünk úrvacsorázni, mert úgy éreztük, hogy hát így nem mehetek Isten elé. Most tudatosan mondtam, hogy Isten. Amikor meg azt mondjuk, hogy Úr vagy Úr Jézus, akkor egy kicsit közelebb érezzük magunkhoz az Isten személyét.

Dávid tette a kísértő felindítására történt. Olvassuk, hogy ez Istennek nem tetszett, és ez lelepleződött Dávid számára is. És olyan jellemző, hogy Dávid, amikor itt a 8. versben elmondja, hogy: igen vétkeztem, hogy ezt műveltem, bocsásd meg azért vétkeimet, mert felette igen vétkeztem, akkor a 9. versben már ezt mondja az Írás: „akkor szólt az Úr Gádnak”. Mondhatta volna azt is: akkor szólt az Isten Gádnak. De azt mondja: „akkor szólt az Úr Gádnak, a Dávid prófétájának”. És az indulás a folytatásban az ítélet. És talán a mostani hívők is, én is azt mondanám szívesebben, bárcsak az Úr azt mondta volna: – Na jó, Dávid, megbocsátok neked, nincs semmi probléma. De nem ezt olvassuk, hanem hogy nagyon súlyos következménye van, de az Úr cselekszik. A szövetségéhez hűséges Isten.

És már abban a mozzanatban is, hogy Dávid választhat, jelzi az Isten, az Úr, hogy én nem azért ítélek, hogy pusztítsak, pedig lesz pusztulás is, mert ez súlyos következménye Dávid bűnének. Akik itt meghaltak, testvérek, nem az ő örök életük a kérdés, hanem a Dávid bűne miatt a földi életüknek vége szakadt, mert ítelt az Úr, az Isten – mind a kettő szót hadd használjam.

Miért nem Dávid pusztult? Dávid maga is ezzel érvel. Azért, mert az Úr. És nem a Dávid bűne vagy Izrael népe bűne a sámueli könyv kijelentése fényében, hanem a sátán támad, és az Úr Dávidot fel akarja használni arra, hogy az ő győzelmét, az ő szabadítását Dávid személyes életében, a nép életében végbe vigye. Tehát amikor Dávid számára is világos, hogy nagyon nagy bűnt követtem el, és jön az ítélet kijelentése, már ott is az Úr kifejezés szerepel. Az ítélet és a kegyelem is, az ítélet és az irgalom is, a könyörület is az Úr, az Úristen kifejezéssel. Mert a sátánt győzi le az Úr. Van bocsánat, egyértelműen látszik a történetből, de megvan a következménye is Dávid bűnének.

Amikor az Úr fenýíti Dávidot, fenýíti az ő népét, akkor ez nagyon szomorú eseményeket jelent a látható világban. Viszont az látszik a történetben, hogy ami-

kor elindul a fenyítés, akkor rögtön Istenről, az Úrról ezt olvastuk: „Bocsátott azért angyalt az Úr Jeruzsálemre, hogy elpusztítsa azt. És mikor vágná a népet, meglátta az Úr és megkönyörült az ő veszedelmükön.” Tehát küldi az Úr az öldöklő angyalt a fővárosra, ki van húzva az angyal kardja a hüvelyéből, ez a láthatatlan világban zajlik (majd a folytatásban hallottuk, hogy Dávid ezt látta), ki van húzva az angyal kardja, és készülne végrehajtani az ítéletet, de meglátja az Úr és megkönyörül – olvassuk.

Mit is mondott el Dávid erről az Úrról még amikor választania kellett? Azt mondja, hogy azért választom a legutolsó lehetőséget, mert inkább essem az Úr kezébe, ha már ítéletről van szó, ne az emberek kezébe. Nem azt mondja Dávid, hogy inkább essem az Isten kezébe. Megint szeretném kiemelni, hogy Dávid is, amikor benne van az ő egész lényével ebben a történetben, és az Úrra gondol és az Úrról beszél, aki ellen súlyosan vétett, akkor ő még a megszólítással is ki akarja fejezni, hogy ő mennyire bízunk ebben az Úrban. Pedig éppen arról lesz szó, hogy ítélni fog kőkeményen.

Ezért nagyon fontos, testvérek, hogy a hívő ember még a vétke, bukása után is, ha lelepleződik, jaj neki, hogyha félni kezd az Istentől. Nem az Istentől kell félnünk. A sátántól igen, mert a sátán, az pusztítani akar, látjuk a történetet. Legfeljebb az mondjuk, hogy félni az Istent, a szentségét, a tisztaságát, de látni kell, hogy ez az Isten az én Uram. Hallottuk az imádságot a 17. versben: Óh én Uram, Istenem – nagyon személyes megszólítás.

Tehát Dávid, amikor választott, azt mondta: essem inkább az Úr kezébe, az az ítéletet az Úr kezéből veszi, és kész az Úr kezébe esni ennek során. Érezzük-e azt, hogy veszem az Úr kezéből, elfogadom, bűnbánattal, nagyon sajnálom, de ez be fog következni. De miközben bekövetkezik, én tudom, hogy közben hol vagyok? Az Úr kezében. Beleesek az Úr kezébe – ez a kép jelentése. Ezt nagyon nehéz így magyarázni is, meg ha belegondolunk, átélni, hogy ítélni az Úr, de miközben ítélni engem, akkor is essem az Úr kezébe. De hát az a kéz ítélt, nem? De a hívő ember azt tudja, hogy még ha ítélni is fenyítő ítélettel az Úr, akkor is az ő kezében vagyok, és ezért óriási a lehetőség a szabadulásra.

Azt mondta Dávid: mert nagy az ő irgalmassága. Emlékszünk, hogy Dávid honnan tudhatta azt, hogy Isten az ítéletében is irgalmas? Milyen történetek voltak Dávid előtt az üdvtörténet során, ahol kiderült, hogy ítélni az Úr, de közben irgalmaz? Talán a legismertebb az aranyborjúval való vétkezés története. Mózes közbenjár, Isten pedig kijelenti, az Úr az Úr, irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy kegyelmű és nagy irgalmasságú. Dávid az Írás alapján gondol akkor is az Úrra, az Úristenre, amikor nagyon nehéz élethelyzetben van, mert ez az Úr készül őt ítélni. De testvérek, az Úr teszi. A sátán támad. Az Úr, amikor ítélni is, mert Úr Isten, akkor is irgalmas és kegyelmes. Dávid választott és kezdé ő maga is átélni a választása bekövetkezését, és ott van, amit hallottunk most már hangsúlyosan, és ez az Úr igazolta itt, amit Dávid már a választásnál is megvallott.

A 15. versben ez a kifejezés, hogy látta az Úr és könyörült az ő veszedelmükön – az ősi nyelven, hogy megbánta az Úr. Mikor Ninivét ítélni akarta, megbánta az Úr, hogy Ninivét ítélni, és életben maradhatott Ninive városa, nem pusztított. Megbánta az Úr, megkönyörült, irgalmazott – azt jelenti, hogy az ítélnő Isten az ítéle-

tet nem hajtja végre mégsem. Megtehetné, de mégsem teszi. Nagyon fontos, hogy a láthatatlan világ valóságában vagyunk, amikor azt mondja, hogy látta az Úr és megkönyörült, és az angyal nem sújtott le. És ezután olvassuk a látható világ valóságára fókuszálva: „akkor Dávid fölemelte a szemét és látta az Úr angyalát állni a föld és az ég között” Jeruzsálem ellen.

Dávid és a vének megalázzák magukat, zsákba öltöznek – ez a gyász jele, az alázat jele –, és a 17. vers itt jön: és monda Dávid az Istennek: Nemde nem én vétkeztem? Ez a nyáj pedig nem vétkezett, hát engem büntess, Uram, meg az én házam népét. Előtte azonban már olvastuk a történetben, hogy Isten azt mondta, hogy nem lesz ítélet. De az a láthatatlan valóság, és Dávid a láthatatlan valóságnak azt a részét láthatta, hogy ott az angyal és ott van a kihúzott kard. Elvileg még ítélni lehet az angyal, mert ki van húzva a kardja, de mi már tudhatjuk a történetet olvasva, hogy nem fog ítélni, mert az Úr megelégette és megbánta, megkönyörült. Csak Dávid még azt nem láthatja a láthatatlanból, hogy le fog sújtani és elkezd imádkozni az Istenhez. Viszont ezt mondja: óh én Uram. És Dávid úgy imádkozik, mint pásztor. Azt mondja, hogy ez a nyáj. Én a pásztor vétkeztem, de az a nyáj nem. Engem, a pásztort büntess!

Remélem, kihalljuk, hogy mennyire a jó pásztor gondolata van itt. Dávid őse volt az Úr Jézusnak, és hát ha belegondolunk, az Ézsaiás könyve 53. része tényleg arról beszél, hogy az Úr Jézus vállalja, vállal mindent. Az Úr Jézus is azt mondja, hogy én hordozom a betegségüket, a bűneiket, a messiási ígéret azt mutatja be, amit Jézus a János evangéliuma 10. része szerint ki is mond, hogy „a jó pásztor életét adja a juhokért”. Dávidnak nem kellett meghalni, Jézusnak annál inkább. Dávid tehát félti a nyáját. És kimondja, hogy én vétkeztem, Uram. De hát az Úr megbocsátott neki. Neki nem kell elveszni. A bűne következménye az, hogy Izrael népe közül sokan szenvednek sajnós, de Jeruzsálem népénél az Úr már nem engedi az ítéletet. Ott már a következménynek véget szab. Isten meghallgatja, úgymond, Dávid imádságát. De tudjuk a történetből, hogy ez már rég megtörtént. De Dávid imádsága része lesz az isteni szabadítás valóságának.

Látjuk-e mi is mindig, amikor esetleg a bűn miatt vagy a bűn következményét hordozva harcunk van és imádkozunk, látjuk-e az Úr Jézust? A jó pásztort? Akiért és aki miatt nem ítél az Úr. És amikor esetleg következménye van a mi bűnünknek, ott is az Úr szabadítása valósága fog végbe menni. A következmény azért van, hogy a sátánt legyőzhesse. Megtehetné az Úr, hogy nincs következménye a bűnünknek, de amikor nem teszi meg – ez a történet azt hirdeti –, azért is teszi, hogy a mi személyes életünkben vagy a közösség számára nyilvánvalóvá tegye, hogy én így győzöm le a sátánt. Lehet, hogy a nép szenved a fenytés miatt, de vége szakad az ítéletnek, mert a sátánt le akarja győzni az Úr.

Dávid imádkozott, és a 18. vers: „Akkor szólt az Úr angyala Gádnak”. Most itt az Úr angyala nem az ítélő angyal. Az Úr angyala kifejezés – emlékszünk – vonatkozhat Istenre magára is, hogy megmondja Dávidnak, hogy menjen fel Dávid és építsen oltárt az Úrnak a Jebuzeus Ornán szérűjén. A láthatatlan világban már Isten megálljt parancsolt az angyalnak ott Jeruzsálem fölött, a kardja még mindig ki van húzva – Dávid ezért is láthatta úgy, hogy itt még lehet, hogy lesz ítélet –, imádkozott, az Úr küldi a látható világ valóságában Gádot, a prófétát, aki az íté-

letet is meghirdette, most pedig azt hirdeti, hogy hogy lesz kegyelem és irgalom. Építs oltárt a Jebuzeus Ornán szérűjén. Hallottuk a végén, hogy az Úr oltára, Mózes és szent sátor Gibeonban volt, ez nem messze van Jeruzsálemtől. Tehát oltárt kell építeni. Az oltárépítés részleteit nem olvastam föl a történetből, holnap reggel a csendességben majd olvashatjuk.

Azt olvastuk, hogy Dávid elvégezte azt, amit az Úr mondott. És akkor olvasuk, amikor mindez megtörtént: „És parancsolt az Úr az angyalnak; és betette az ő kardját hüvelyébe.” A láthatók színterén az oltáron ég a bárányáldozat, meg bármelyik állat, amelyiket ott megáldozott Dávid, égő- és hálaáldozat – ez a láthatók: Dávid segítségül hívja az Urat. A láthatatlan valóság: Isten parancsol, az Úr, és az angyal beteszi a kardját a hüvelyébe. Most már a láthatatlan világban is egyértelműen látszik, hogy vége az ítéletnek.

De a történetnek még nincs vége. Befejezhetné volna – a Sámuel 2. könyve 24. része itt fejeződik be –, de a Krónikák könyve itt kezd el folytatódni. Ez az egész azért történt így, hogy aztán megépüljön a templom ezen a helyen. Nem volt az véletlen, hogy éppen ott volt az angyal, ahol volt, nem volt az véletlen, hogy Dávid éppen a Jebuzeus Ornán – vagy a Sámuel könyvében Arauna néven szerepel – szérűjén kell, hogy oltárt építsen. A Krónikák 1. könyve 22. rész 1. verse, hallottuk: „Monda Dávid: Ez az Úr Istennek háza és az égőáldozatnak oltára Izráel számára.” És felolvasom még a Krónikák 2. könyve 3. rész 1. versét: „Elkezdé építtetni Salamon az Úr házat Jeruzsálemben a Mórija hegyén, mely Dávidnak, az ő atyjának megmutattatott, azon a helyen, melyet készített Dávid a Jebuzeus Ornán szérűjén.”

Hol épült fel tehát a templom? A Mórija hegyén, ahol Ábrahámnak nem kellett Izsákot megáldoznia, illetve a Jebuzeus Ornán szérűjén, amelyet Isten megmutatott Dávidnak, Salamon apjának. És ha felolvasnám a Krónikák 2. könyve 3. részéig terjedő igéket, kijelentéseket – majd nem sokára olvassuk a napokban –, majd figyeljük meg, hogy végig a templomról van szó. Templomi szolgálat, énekesek, hogy kell áldozni, kik a dolgozók, úgymond, a templomban. Végig a templomról. Salamon is trónra kerül azért, hogy majd templomot építsen. Bölcsességet is azért kér, hogy erre majd képes legyen, mert ezt a népet én nem tudom vezetni másképpen. Minden a templomépítésre fókuszál.

Olyan bátorító ezzel befejezni az ighirdetés magyarázatát, hogy támad a sátán Izraelre, az Úr megmutatja a szabadítását Dávid életében is meg a nép életében is, és az Úr szabadítása fókusz a Jebuzeus Ornán szérűje, mert itt akar az Úr templomot, és ezt megmutatja Dávidnak. Dávidnak mutatta meg Isten a templom tervrajzát is, kijelentette neki. Dávid az, aki mindent elkészít a templomépítéshez, mindenfajta anyagot összeszed, gyakorlatilag Salamonnak valóban csak építeni kellett, mert ezt az Úr megmondta Dávidnak. Nem te építesz, hanem a te fiad, aki utánad jön. De az Úr azt nem mondta, hogy nem készítheted elő. Sőt, a bibliai történet azt mutatja, hogy minden Dávid által készítettet el. Hiába támadt a sátán Izraelre, ott volt az Úr, ott volt az Úr vétkező szolgája is, akinek a vétke és vétke következménye, súlyos következménye dolgait, eseményeit is a látható világban Isten mégis csak úgy oldotta meg a látható és a láthatatlan világ valósága szempontjából, hogy megépüljön a templom.

Ebben a templomban járt Jézus is. Most nem ebben a szó szerinti templomban, mert a salamoni templom elpusztult, de aztán Jézus idején is ott volt Jeruzsálemben a templom. Jeruzsálemben volt, ugye, az Úr Jézus kivégzése. De ami fontos most: Jézus teste templom. Jézus a jó pásztor, aki életét adta a juhokért, ő a templom is, akiben az Isten örökre jelen van. Isten jelen volt az ő ószövetségi népe életében is és a mi életünkben is.

Támadhat a sátán, de Jézus mindent elvégzett. Kimondta, hogy: – „Elvégeztetett!” A látható és láthatatlan világ valósága szempontjából legyőzetett a sátán. Lehet, hogy el fogsz bukni, meg én is, akár még ma este is sikerül talán, az Úr akkor is győztes. Péter is helyreállt, Dávid is helyreállt, mert a sátán fölött csak egy hatalom van, az Úr. „Legyetek erősek az Úrban és az ő hatalmas erejében!”

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, olyan nagy kiváltság Atyának szólítani, Úrnak, Istennek, és köszönjük azt a titkot, aki a te személyed számunkra szentháromság Istenként. Imádunk, hogy az Úr Jézus által minden elvégeztetett. Hódolunk előtted, hogy a sátán legyőzetett.

Hálát adunk a győzelmekért, de hálát adunk azért is, amikor bukásaink voltak és minket is föllállítottál. És csakugyan a bűnünk következményét is mégis csak elvetted vagy adtál erőt hordozni. Köszönjük, Urunk, hogy a bibliai történetben is a te szabadításod, isteni személyed ragyogott föl.

Arra kérünk, hogy ahogy Dávid is tette, merjünk alázattal bűnbánatot tartani, de a szabadítás békességével, örömeivel élni. Köszönjük, hogy az Úr Jézus azért is mindent elvégzett, hogy mi a földi életünk során lehessünk győztesek. Arra kérünk, Urunk, hogy akik ismernek bennünket, láthassák ezt a győzelmet. Szeretnénk téged képviselni.

És imádkozunk, Urunk, a te győzelmedet vidd végbe a csendeshetek során is, legyenek megtérések, hozzád térések, megújulások a gyerekek, fiatalok, felnőttek között. Igazold, Urunk, a te igéd erejét, kérünk. Legyél a szolgálókkal, készítsd fel őket. Imádkozunk, Urunk, azért, hogy adj pihenést is nekünk és vigyázz ránk a szabadságos időben is, hogy szentül és tisztán éljük meg azt, a szabadságos időben is szeretnénk hűségesek lenni hozzád. Üdíts fel bennünket azért, mert te ott vagy.

Kérünk téged népünkért, vezetőinkért. Bárcsak, Urunk, a vezetőink is Dávidhoz hasonlóan alázattal, ha kell, bűnbánattal élnének, és így lehetnének eszközök, mi ezt kérjük.

Most is imádkozunk Kárpátalján a magyarokért, az ottani lelki testvéreinkért különösen is. Adj, Urunk, ott békességet, teremts ott békét, kérünk.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg az Úr Jézus érdeméért.

Ámen.

630

Isten Báránya

✂ Rappard, Dora (1842-1923)

♪ Rappard, Dora (1842-1923)

✂ Vargha Gyuláné (1863-1947)

Is ten Bá - rá - nya, Te ott a Gol - go-tán

Tel - jes győ - zel - met vet - tél a harc u-tán.

Üd - vöt ta - lál - hat már az e - gész vi - lág,

Mert meg - fi - zet-ted ott bű-nünk vált - ság - dí - ját.

Fenn-szó - val hír-de - téd a ke - resz - ten:

"El - vé - gez - tem, el - vé - gez - tem!"

2. Isten Igéje, rajtad nyugszik hitem,
 E kősziklára üdvöm felépítem.
 Teljes a váltság, mit Isten készített,
 Bűnös, fogadd el azt: mindenestül tied!
 Hozzá mit sem tehetsz, Ő megtevő:
 Váltságodat elvégezé.

3. Győzelmi szózat! Sátán, ha jön felém,
Ki őt eltiprá, a Hősre nézek én.
Szent vére által szabad lett életem,
Hangos halálszava győzelmi énekem.
Nem tarthat fogva már Sátán keze,
Jézus mindent elvégeze.

4. Jézus, Megváltóm, hála és üdv neked,
Néked, győzelmes, zengek dicséretet.
Védő kegyelmed nekem menhelyt adott,
Véredbe rejtve én tiszta s igaz vagyok.
Bárány, légy áldva, ki elvérezél,
S értem mindent elvégezél!